

fortæller om, sammenholdt med Opgørelsen ved Krigens Slutning, fortæller om 1 800 Mill. Kr., som er gaaet tabt ved Ødselhed af det danske Samfund og ved forfejlet Spekulation.

Se, det er vel værd at sige, som Statsministeren siger — og ingen af os skal formindske Betydningen af dette —, at Kri-gen med alle dens Storme er dog gaaet over det danske Samfund, saa det er uberrørt. Vi sidder ikke i ringere Stilling end før Krigen, og det giver ikke Anledning til Modløshed. Det er ogsaa sandsynligt, at vi har forbedret paa mange Maader vor Gaard. Saa langt fra at have forsømt den i de 8 Aar har vi paa forskellige Maader ogsaa forbedret dens Indretning. Men een Ting er sikker: den Krigsfortjeneste, som vi havde, er sat til. Og Spørgsmaalet er, om vi ikke kunde have holdt paa den. I alt Fald er det sikkert, at der blev gjort et Forsøg paa at holde paa den. Det var den Gang, Erhvervslivet hen imod Slutningen af 1919 gennem Pengeverdenen og gennem samtlige sine Organisationers sagkyndige Mænd med Undtagelse af en enkelt lille Skole, som Landbrugsministeren var Leder af, sagde til den daværende Regering: lad os gøre et Forsøg paa at holde paa vor Krigsfortjeneste ved at indskrænke ved fælles Aftaler vort Luksusforbrug og ved at indskrænke ved fælles Aftaler vor Spekulation, vor samlede Spekulation. Her er efter min Opfattelse det nuværende Flertals og dets Regerings store samfundsmæssige Ansvar overfor det danske Samfund. Ansvarer ligger deri, at de bragte til Fald det Forsøg, der blev gjort i 1919 paa ved fælles Aftaler at holde paa den Krigsfortjeneste, vi havde vundet, og ud fra doktrinære Opfattelser sagde: lad være at gøre nogen Aftale, lad os ikke forsøge at regulere noget, lad os ikke forsøge paa at formindske vort Forbrug, ikke forsøge paa at lægge Hindringer i Vejen for den fortsatte Spekulationshandel, som til-sammen har medført hele dette Resultat. Det er det store samfundsmæssige Ansvar, som den nuværende Regering har. Det kan jo være, at den højtærede Ordfører (Brorsen) regner det til de Smaatterier, som han forventer, at Oppositionen vil beskæftige sig med.

Den højtærede Ordfører for det konservative Parti sagde, idet han saa tilbage paa Fortiden og fremad mod Fremtiden: Gyldenaarene er forbi. Hvad lød der for et Aar siden? For et Aar siden stod det ærede Medlems Kollega indenfor Haandværk og Industri, Formanden for Arbejds-

giverforeningen, og sagde: Nu er de 7 magre Aar endelig forbi. De Ord, som i Dag lyder, er disse: Gyldenaarene er forbi. Ja, de 7 magre Aar, det er dem, paa hvis Beholdninger den højtære Statsminister nu tærer, de 7 magre Aar, det er paa deres Opsparinger, paa deres Fortjeneste, at overhovedet Erhvervene nu tærer. Kald saa disse Aar, som vi nu er inde i, hvad man vil. Svære Tider kaldte den ærede Statsminister dem, og den højtærede Ordfører for det konservative Parti varierede dette: Svære Tider. Efter det gamle Ord, som Bogtrykker Langkjær bragte i Erindring, skulde det jo være de 7 fede Aar, som nu de 7 magre var ved at æde, og magre Køer er maaske disse Aar, magre Køer vil de maaske blive. Den højtærede Ordfører for Landbruget var saa forstandig at sige, at ingen kunde vide, om ikke ogsaa Vanskelighederne kommer for Landbruget.

Den ærede Ordfører for Venstre (Brorsen) begyndte sin Tale — jeg ved ikke, om det var en Tilfældighed, eller det var bevidst — med overfor Ministerens retlyse Fremstilling ligesom at sætte en Sor-din paa den Begejstring, som et Øjeblik efter blussede op hos det ærede Medlem Hr. Pitzner, ved at fremhæve, at Kravene maatte stilles til os alle. Det var nødvendigt at give Afkald paa Ødselhed, og den højtærede Ordfører dødelede navnlig ved Statens Byggevirksomhed og fremsatte herom en Række Betragtninger, som vi alle i Finansudvalget kan tiltræde, fordi de er Resultatet af de langvarige Forhandlinger, Undersøgelser og Overvej-elser, som vi i Fællesskab har anstillet i dette Aar. Det er utvivlsomt rigtigt, naar den ærede Ordfører udtaler Ønsket om, at man fik en samlet Oversigt over, hvorledes de store Byggeføretagender staar, og hvor meget der endnu er tilbage, som hviler paa os. Den højtærede Ordfører kan ogsaa have megen Ret i sine Betragtninger om Ønskeligheden af en ændret Bestemmelse vedrørende Embedsbygningernes Vedligeholdelse. Kun en eneste Ting vil jeg gerne have Lov til at sige. Jeg tror ikke, det var den ærede Ordførers Mening at give sine Ord en saadan Farve, at de kunde misforstaas, men det kan de ikke des mindre, fordi den ærede Ordfører brugte den Vending, at der skumles meget. Jeg føler mig forpligtet til at sige, fordi jeg ogsaa har haft en Del at gøre med disse Ting i disse Aar, at jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at den særlige Lønform, som gælder for de konge-